

ikke, thi Embedsmændene ere saaledes stillede, at vi godt kunne gaa videre med de nu gjældende Bestemmelser. Men jeg antager, at Bevillingsmyndigheden og navnlig Folkethinget maa gjøre den modsatte Betragtning gjældende. Jeg antager, at vi maa ønske, at der, naar den almindelige Revision foreligger, da ikke er flaaet saadanne Lønninger fast, at Administrationen kan sige: Jeg har ikke stor Interesse af at faae en ny Lov ud af Revisionen, jeg kan godt gaa videre med den gamle; thi derved vilde jo Bevillingsmyndighedens Indflydelse paa Forhaand være gjort saa at sige umulig, naar man ikke vilde gaa op ad, men ifølge Konjunkturerne skulde finde, at man maatte gaa ned ad. Jeg tror derfor, at det vilde være rigtigt, selv om vi indrømme, at de Konjunkturer, der nu finde Sted, ikke kunne antages at ville være nedadgaende saa snart, dog kun at give sine Tillæg for eet Aar ad Gangen, thi da har Bevillingsmyndigheden stadig i sin Haand, naar Omstændighederne forandre sig, at kunne komme bort fra, hvad den under modsatte Omstændigheder har fundet det rigtigt at indrømme. Det er derfor, at jeg antager, at det ærede Thing ikke vil gaa ind paa denne Udvidelse af Forlaget, at det nu skulde være et varigt Tillæg. Jeg skal dernæst sige, at naar Forlaget gaar ud paa at ville tildele alle Embeds- og Bestillingsmænd, der ere Lønnede af Staten, slige Tillæg, kommer man selvfølgelig til at tænke sig, hvad der jo ogsaa af de foregaaende Aalere er gjort gjældende, at Administrationen efter Manges Mening er for talrig, at der navnlig i de høiere Poster er for mange Embedsmænd i Forhold til det Arbejde, som vi Lægsfolk, naar vi gjøre os Umage for at se paa det udenfra, kunne forstaa, at der behøves. Det er selvfølgelig noget, som vi Alle vide, at flere af disse Embedsmænd tage sig andre Forretninger og Bestillinger paa, som lønnes særskilt, men som de ikke vilde kunne udføre, naar deres Tid omtrent var besat med deres Embedsgjerning, og denne Kjendsgjerning modsiger efter min Mening, hvad den høitærede Finantsminister sagde, at deres Kræfter være „i høieste Grad“ optagne. Være de i høieste Grad optagne, saa vilde de selvfølgelig ikke kunne gaa endnu videre; thi „i høieste Grad“ er i høieste Grad. Men den ærede Finantsminister har selv en særdeles væsentlig Skyld, naar det ikke er blevet oplyst for os, at hans Betragtning er den rette. Det er en Selvfølge, at en Regjeringskommission, bestaaende af Embedsmænd eller udnævnt af Regjeringen til at undersøge dette Forhold, ikke vil kunne fremkalde nogen fuld Tro til

det Resultat, som man der maatte komme til. Dersom nogensinde en parlamentarisk Kommission var paa sin Plads, maatte det netop være i dette Forhold, hvor Thinget kunde vælge sine Medlemmer til en saadan Kommission derefter, at den maatte antage, at det blev en ikke forud bestemt, for Regjeringens Mening indtagen Opfattelse; det Resultat, en saadan Kommission da kom til, vilde ganske anderledes kunne gjøre Regning paa Tillid og Tilltro end Regjeringens egne Embedsmænds Arbejde netop i dette Forhold. Men den høitærede Finantsminister, som her sidder, har væsentlig gjort Sit til, at det blev forhindret, da vi forrige Gang stode for en Forhandling om gjenneingaaende Lønningslove. Det var hans Stemme, der alene forhindrede, at en parlamentarisk Kommission om dette Forhold dengang blev nedsat. Nu maa han bære Følgerne deraf. Han kan ikke forlange, ikke vente, at en Erklæring fra ham, som nu staar i Spidsen for Regjeringen, og som i en Række af Aar har været Medlem af Regjeringen, med Hensyn til et Arbejde, der foreligger fra Embedsmænd, skulde være saa ubetinget at tro paa, at man skulde slaa en Streg over sin egen Opfattelse af Sagen og blindt hen give sig til at tro paa hans Forsikring. Naar dette nu er Tilfældet, saa vil jeg sige, at den ærede Minister efter min Mening ikke kan vente, at man giver Tillæg til samtlige Embeds- og Bestillingsmænd, førend det sker ved en almindelig Revision af samtlige vore Lønningslove. Dersom nu de, der hylde de væsentligste Grundsætninger, som Thingets nuværende Flertal hylde, havde Skyld i, at Revisionen ikke foreligger nu, saa vil jeg igjen sige, at dette maatte have en stor Betydning for os. Men det er jo klart, at en Del af dem, der hylde den Betragtning, som vi hylde, endog saa personlig gjorde, hvad de formaadede, for fremdeles som hidtil at faae Lønningslovene reviderede hvert 5te Aar; det var Regjeringens Bestræbelser, understøttede af dens Venner her i Thinget, som gjorde, at Revisionsfristen mod vor Billie blev udsat til 10 Aar. Det forekommer mig derfor, at den høie Regjering alene af dette Hensyn maatte indse, at er der virkelig Grund til at give hele Embedsstanden fra den øverste til den nederste Tillæg, saa kan det kun ventes at ske derved, at man forelægger Lønningslovene til Revision paany. Thi det er jo ikke forhindret ved Lønen, at Revisionen kan komme tidligere. Den siger kun, at Revisionen skal foretages inden Udløbet af den nævnte Tid, saa at der ikke er Noget til Hinder for, at Regjeringen kan forelægge disse Lønningslove til Revision tidligere,